

Reusalie

Een meeuw vloog krijsend over. Joris keek hem na tot hij uit het zicht verdween. Er schoof een rij wolken voor de zon. Zover hij maar kon kijken zag Joris water. Waar voeren ze toch heen? Hij wist het niet.

En Reus de maar-niet-heus-reus wilde er nog steeds niets over zeggen. Die stond maar op zijn omgekeerde emmer aan het roer te zingen en te fluiten. Heel af en toe keek hij van de horizon naar zijn kompas en weer terug. De reus wist natuurlijk heel goed waar hij heen wilde, maar zei het niet. Sinds hun vertrek uit Stad had hij alleen maar zo achter het roer gestaan. Joris had er eerst geen aandacht aan geschonken. Het was heerlijk aan boord. Maar nu begon het donker te worden. Zouden ze nog teruggaan naar Stad?

Dimi kwam uit zijn borstzak tevoorschijn en kroop naar zijn schouder. Dimi was een wandelende tak uit Siberië. Joris had hem een tijdje geleden van Jack Pot gekregen. Die had met al zijn geluk weer een loterij gewonnen, maar had zich met deze prijs geen raad geweten. Joris nam Dimi overal mee naartoe. Ze waren in korte tijd dikke vriendjes geworden.

Glip stak triomfantelijk haar hoofd uit het ruim. Sinds Joris haar ontmoet had in Pechstad en ze er samen voor gezorgd hadden dat alle

Stakkers weer in Bofstad konden wonen, waren ze onafscheidelijk.

‘Ik heb wat te eten gevonden, hoor! En er liggen zelfs wat braamstruikbladeren voor Dimi. Reus heeft alles aan boord!’

‘Toch geen slaapzakken hoop ik?’ zei Joris.

‘Hoezo?’ vroeg Glip.

‘We blijven hier toch niet slapen?’

‘O,’ zei Glip. ‘Ik maak me daar niet zo druk om.’

‘M-maar...’ stamelde Joris. ‘M’n vader dan? En Nina? Die willen toch weten waar ik ben?’

‘Maak je geen zorgen,’ zei Reus plotseling kalm. ‘Die weten dat je een paar dagen weg blijft.’

Joris schrok. ‘Een paar dagen? Waar varen we heen dan?’

‘Nou,’ antwoordde Reus. ‘Als ik het goed zie zijn we er bijna.’

Joris volgde zijn blik. Hij zag niets. Of toch wel? Ja, daar! Een lichtje aan de horizon. Het lichtje verdween, maar kwam na enkele seconden weer tevoorschijn.

‘Een vuurtoren!’ riep Glip.

Joris moest goed kijken, maar zag hem nu ook. ‘Varen we daarnaartoe?’ De reus knikte. ‘Daar woont mijn zus, Reusalie. Ik heb haar in geen jaren gezien. Ze vindt het vast leuk dat we op bezoek komen. Als ze er tenminste nog woont.’

‘Wonen alle maar-niet-heus-reuzen in een vuurtoren?’ vroeg Glip.

‘Niet dat ik weet,’ antwoordde de reus. ‘Maar in mijn familie zijn het er meerdere ja. Dat komt vast omdat ze zo makkelijk aan het werk kunnen in de kleine ruimte waar de lamp draait.’

Glip knikte begrijpend. ‘Lusten jullie nog bofstamppot?’

Joris keek verbaasd op. ‘Bofstamppot?’

‘Je denkt toch niet dat jullie de enige zijn die bofstamppot maken?’

Mijn moeder kookt het tegenwoordig ook hoor, heerlijk!’

‘Nou, graag dan,’ zei Joris. Nu hij wist dat ze bijna aan land zouden gaan, kreeg hij ook wel trek.

Het was al bijna donker toen ze aanmeerden bij een steiger. Er lagen verder geen boten en aan land zag het er al net zo verlaten uit. Vanaf de steiger liep er een stenen pad tussen wat struikgewas omhoog naar de vuurtoren. Het begon te regenen. Glip en Reus renden naar de vuurtoren, maar Joris bedacht zich iets. In het ruim haalde hij nog snel wat braamstruikbladeren uit de pot en nam die mee. Voor Dimi. Dat had hij wel geleerd van zijn vorige avontuur.

Joris liep voorzichtig over de nat geworden steiger naar het pad en bekeek de vuurtoren. Het was een heel andere dan in Stad. Deze was niet rond, maar vierkant. Met vierkante ramen en helemaal bovenin een balkon. De lamp draaide zijn kant op en Joris zag daar iemand staan. Zou dat Reusalie zijn? Hij zwaaide. Maar toen de lamp weer voorbij kwam stond er niemand meer. Hij haalde zijn schouders op en rende door de regen over het pad omhoog.

In het vierkante trappenhuis hoorde hij de voetstappen van Reus en Glip boven hem. Door de ramen zag hij hun bootje op en neer deinen aan de steiger. Het was harder gaan waaien.

De trap bracht Joris in een keukentje. Aan de kapstok hing de jas van Reus. Er stond een klein fornuis en tegen het raampje stond een tafel met daaraan een stoel. De vensterbank lag vol met dode blaadjes. Van het plantje stond alleen nog een verdord stammetje overeind in een rode pot.

‘Reusalie-ie-ie!’ schreeuwde Reus in de kamer ernaast. Joris opende de deur en zag een verdrietige maar-niet-heus-reus in een donkere kamer. Hij ijsbeerde wat heen en weer. ‘Ik snap er niets van. Ze is er niet! Ik heb overal gekeken.’

‘Ze is er niet?’ vroeg Joris. ‘Maar ik heb iemand op het balkon zien staan.’

‘Dat kan niet,’ zei Reus beslist. Hij wees naar de ladder midden in de kamer. ‘Ik heb al tien keer naar boven geroepen, maar ze is er niet,

hoor. Of ze moet ineens doof geworden zijn. Ik ga wat hout halen. Het is hier ijskoud.’ En daar ging hij. Hij verdween met korte pasjes naar het keukentje.

‘Maar...’ Glip aarzelde. ‘Jij hebt iemand op het balkon zien staan?’ Joris knikte. ‘Ik dacht van wel, ja.’

‘Dan moeten we daar maar eens een kijkje nemen,’ zei Glip. Ze pakte de ladder vast, maar liet die even snel weer los. Er klonk gerommel en even later verschenen boven aan de ladder twee benen. Lange mannenbenen. Met daaronder de meest bijzondere schoenen die Joris ooit had gezien. Ze glommen en blonken. En op de plek van de veters zat een grote rode strik.

Pico Bello

Een lange man daalde de ladder af. Hij rook overweldigend naar parfum. En hij was... ongelofelijk. Joris kon er geen ander woord voor bedenken. Zijn glimmende schoenen bleken nog maar het begin. De man droeg een strakke spijkerbroek met daarboven een knalrode blouse. De gesp van zijn brede riem was volledig bezet met diamanten. Zijn blonde haar droeg hij golvend achterover. Daarbovenop stond een al net zo'n knalrode zonnebril.

Onder aan de ladder bleef hij staan. Hij bekeek Joris en Glip van top tot teen en trok daarbij afkeurend zijn neus op. Joris zag dat hij ringen droeg en een stuk of drie gouden armbanden. Zelfs zijn nagels waren gelakt. Donkerrood.

'Ben jij Reusalie?' vroeg Joris aarzelend. Hij kon het amper geloven. 'Ik?' antwoordde de man ontsteld. 'Hoe kom je dáár nou bij? Ik ben Pico Bello. Noem me maar Pico.'

'Ik ben Joris,' zei Joris met uitgestoken hand.

Maar Pico schudde zijn hand niet. Hij boog voorover en rook. 'Zijn jullie zwerfkinderen?' Hij trok een vies gezicht. 'Als je maar niet denkt dat ik je geld in je handje geef. Daar ga je toch alleen maar rottigheid van kopen. Trouwens, zijn jullie hier alleen?'

Joris schudde zijn hoofd, maar Pico zag dat niet. Die had ondertussen

een spiegel uit zijn broekzak gepakt en bekeek uitgebreid zijn glimlach. De deur naar de keuken ging open. In het schemerdonker verscheen Reus met in zijn armen een stapeltje hout.

Pico sprong wel een halve meter op! 'Je bent er!' riep hij uit.

Reus bleef als aan de grond genageld staan.

Pico rende op hem af, maar toen hij dichterbij kwam maakte zijn enthousiasme plaats voor verbijstering. Hij keek Reus met grote ogen aan en vroeg: 'Wie ben jij?'

'Wie ben ik?' antwoordde Reus geïrriteerd. 'Dat kan ik beter aan jou vragen! Wie ben jij? En wat doe je hier?'

'I-ik...?' stamelde Pico. 'Ik ben Pico.'

'Pipo?' De reus gooide het hout van zich af. 'Nooit van gehoord. En ruik jij zo uitbundig?'

'Uitbundig?' Pico rook beledigd aan zijn polsen. 'Maar dat is een van de nieuwste parfums. Dé trend van dit moment. Zouden die kinderen eens moeten...'

Maar verder kwam hij niet want Reus sprong driftig voor zijn neus op en neer. 'Ik vroeg wat je hier kwam doen! Dit is de vuurtoren van mijn zus, Reusalie!'

'U-uw zus?' stamelde Pico geïnteresseerd. 'Reusalie is uw zús?'

'Ja, dat zeg ik je net, ja. Ga je alles twee keer vragen? Dan staan we hier morgen nog.'

Pico keek Reus heel even vol verbazing aan en begon toen hartelijk te lachen. 'Maar dat is geweldig! Ik bedoel... Ik weet waar uw zus is. Reusalie is in Schone Schijn.'

'Schone Schijn? Daar heb ik nog nooit van gehoord. Is dat een land?' vroeg Reus.

'Een eiland om precies te zijn.'

'Wat doet ze daar?'

'Geloof het of niet,' zei Pico, 'maar ze gaat trouwen met de koning van Schone Schijn.'

‘Toe maar,’ verzuchtte de reus. ‘Die Reusalie...’

Pico veerde handenwrijvend op. ‘Kom, laat het me hier eerst even behaaglijk maken.’ Hij klopte de kussens op, stak de openhaard aan en hielp Reus in zijn stoel. Hij dook de keuken in en kwam even later terug met vier dampende mokken thee.

Joris keek argwanend naar Pico. Hij vond hem maar vreemd. Na de ontmoeting met Reus was Pico als een blad aan de boom omgedraaid. Hij keek nog wel constant in zijn spiegelkje en wilde het liefst blijven staan uit angst dat zijn broek zou kreuken, maar verder was hij best gezellig.

Toen ze allemaal rond de openhaard zaten vroeg Pico of Reus morgen mee wilde gaan naar Schone Schijn.

Reus keek hem over de rand van zijn dampende kop thee ongelovig

aan. ‘Maar ik heb helemaal geen uitnodiging voor de bruiloft gehad. Misschien wil ze wel helemaal niet dat ik kom?’

‘Natuurlijk wel,’ drong Pico aan. ‘Jij bent de getuige!’

‘M-maar is het werkelijk? Getuige? Ik?’ De oren van Reus gloeiden van trots. Hij keek Joris en Glip hoopvol aan. ‘Zullen we meegaan morgen?’

Joris aarzelde. Diep in zijn hoofd smeekte een stemmetje hem om het niet te doen, maar hij negeerde het. Het was niet netjes om zo wantrouwig tegenover Pico te blijven en waarom zouden ze niet gaan? Zijn vader en Nina wisten dat hij een paar dagen weg zou zijn. Die bruiloft kon er ook nog wel bij. Hij keek naar Glip die gapend knikte. ‘Mooi!’ zei Reus met glimmende ogen. ‘Is het ver varen?’

En terwijl de maar-niet-heus-reus alles wilde weten van Schone Schijn en de tocht ernaartoe, zochten Glip en Joris een plekje om te slapen. Ze vonden een klein slaapkamertje met daarin een klein bedje. En al lagen ze er met opgetrokken benen in, het matras was heerlijk zacht en de deken wollig warm. Dimi lag languit in het midden. Boven op een braamstruikblad. Buiten beukte de wind tegen de vuurtoren aan. Een venster kraakte. Joris was in een mum van tijd vertrokken.